

SARAH SPRINZ

Co

když
uvěříme

ROMÁN

Co
když
uvěříme

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2921-0 (pdf)

SARAH SPRINZ

Co

když
uvěříme

*Pro Marlene a Pauline,
Jule, Katharinu a Leo.
Vy víte proč.*

*Pište tvrdě a jasně
o tom, co bolí.*

Ernest Hemingway

PLAYLIST

kicks – au/ra
david bowie – chloe mk
maniac – conan gray
drive – halsey
life's a mess – juice wrld feat. halsey
we stayed up all night – tourist & ardyn
safe and sound – yoke lore
yes – kota banks
high enough (rac remix) – k.flay
constellation – loving caliber
idontwannabeyouanymore – billie eilish
illicit affairs – taylor swift
people you know – selena gomez
just a memory – odesza feat. regina spektor
ultraviolet – freya ridings
heavenly – cigarettes after sex
saddest generation – ider
monster – shawn mendes & justin bieber
panic attack – liza anne
you and I (stripped) – pvrīs
colors pt. II – halsey
new skin – vérité
in my blood – shawn mendes

1. KAPITOLA

Ten e-mail mi přišel jednoho srpnového odpoledne. Věšela jsem na zeď girlandy a rozhazovala po stole konfety jako o život.

„Nepřehnal jsem to? Co myslíte?“ zeptala se Laurie už počtvrté, přičemž očima přejížděla Samův byt.

„Jen trošku,“ zamumlala Amber a zauzovala další balónek. Vzhlédla ke mně. „Co myslíš, Hope?“

„Ne, teď upřímně,“ otočila se Laurie. „Nepřijde vám to infantilní?“

„Je to perfektní, kopretinko. Vážně.“ Když ji Sam jednou rukou zezadu objal, její skeptický pohled se rozzářil. Přitáhl si ji k sobě a Laurie k němu obrátila hlavu. „Ale myslím, že balónek už je celkem dost, co říkáte?“

Amber ihned přikývla a demonstrativně odkopla tašku se zbylými nafukovacími balónky, která ležela na podlaze. Vyhýbala se pohledu na Sama a Laurie a já jsem moc dobře chápala, proč má ve tváři tak bolestný výraz. Ještě před pár týdny se jí Emmett taky takhle dotýkal, a pak se všechno pokazilo. Jejich cesty se rozešly krátce před začátkem letních prázdnin. Tehdy Emmett zjistil, že Ambeřini rodiče pracují na stavebním projektu, kvůli němuž budou zničeny karavany, v nichž žije jeho rodina. Amber byla celé prázdniny jako hromádka neštěstí a já si přála, abych mohla udělat něco, čím bych ji rozveselila.

„Ale ono je jich celkem pětadvacet, stejně jako je dnes tobě, Same,“ vytrhla mě Laurie ze zamyšlení.

Sam se usmál. „Pár jich přece ještě můžeme pověsit na chodbě.“

„No jasně,“ zabrblala Amber. „A na záchodě.“

„Pravda!“ Laurie si ani nevšimla, jak Amber protočila oči. „Nebo na balkoně. Jo, na to bych málem zapomněla.“

„Chcete girlandy i tam?“ zeptala jsem se.

„Jdu se radši kouknout, jak jsou na tom brownies,“ zamumlala Amber a protáhla se do kuchyně. Neušlo mi, že když tam došla, zírala místo do trouby ven z okna a usilovně mrkala. Zatímco Laurie a Sam diskutovali o tom, kolik ozdob byt ještě snese, vydala jsem se za Amber.

„Hej...“ Otočila se ke mně, jako bych ji přistihla při činu. Ačkoliv se opravdu pokoušela přemoc, smutek z tváře se jí vymazat nepovedlo. „Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se tiše. Když se pak její oči zalily slzami, málem mi puklo srdce.

„Jo, jasně.“ Zasmála se a natáhla se po lžici, aby mohla zamíchat čokoládu, která se právě rozpouštěla ve vodní lázni. „Už se těším na večer. Bude to určitě super.“

Vyčkávala jsem, jestli ještě něco dodá, a Amber po chvíli opravdu pokračovala.

„Říkala jsem si... On asi vážně nepřijde, vid'?" Polkla a bylo na ní vidět, jak moc se musí ovládat, aby se nerozbrečela.

Bylo jasné, že tím myslí Emmetta. Když se rozešli, byla jsem si vlastně jistá, že si to ti dva jen potřebují vyříkat a dát tomu nějaký čas, ale zřejmě jsem se mýlila. Co nevidět začne nový semestr, tak snad se stane nějaký zázrak, až se na univerzitě zase potkají na přednáškách z architektury. Nebyla jsem prostě ochotná akceptovat, že by to s nimi nemělo dopadnout dobře. Vždyť jim spolu bývalo tak hezky.

„Já nevím,“ odpověděla jsem po pravdě. Sam ho na svoje narozeniny samozřejmě taky pozval, ale Emmett na rozdíl ode mě zareagoval spíš zdrženlivě. „Říkal, že se možná stává.“

Amber přikývla a já si pomyslela, že obě víme, že se to s největší pravděpodobností nestane.

„Tak my ještě vyrazíme koupit pití,“ prohlásil Sam a sáhl po svém mobilu, který ležel na kuchyňské lince. „Potřebujeme ještě něco?“

„Myslím, že ne. Ale my tam klidně sjedeme,“ nabídla jsem se, ale Sam odmítavě máchl rukou.

Vedle něj se objevila Laurie. „Fakt si myslíte, že máme dostatek jídla?“

„Jo, Laurie. Jen těmi snacky bychom nakrmili celý fotbalový tým, a navíc pak bude ještě pizza.“

Laurie si pohledem změřila misky a talíře rozmístěné po celé kuchyni. „Určitě?“

„Pojď už.“ Sam ji popadl za ruku a odtáhl ji s sebou.

„Napište mi, kdyby vás ještě něco napadlo!“ zavolala ještě Laurie, než zmizeli. Amber se vydržela usmívat až do doby, než za nimi zapadly dveře.

„Bože, jsem ta nejhorší nejlepší kámoška na světě,“ zamumlala. „Možná bych sem dneska večer ani neměla chodit. Emmet by pak mohl v klidu přijít a já bych tady nemusela dělat dusno.“

„Amber, ty neděláš dusno,“ namítla jsem hned.

„Ne, vůbec ne. Přímo srším dobrou náladou, fakt.“

Uculila jsem se. „Sarkasmus ti ale nikdo upřít nemůže.“

„Bezva...“

Na chvíli mezi námi zavládlo ticho, než časovač na troubě ohlásil, že brownies jsou už hotové. Vklouzla jsem do chňapek a vytáhla plech ven.

„A jak... teda, jak se mu jako vede?“ zeptala se Amber, když jsme dezert polily rozpuštěnou čokoládou. Zatímco stýdl, svalily jsme se na gauč.

Pokrčila jsem rameny a pečlivě vážila svoje další slova. „Počítám, že podobně jako tobě?“

Amber vyrovnaně kývla.

„Vy jste přes léto vůbec nebyli v kontaktu?“

„Ne.“ Ztěžka polkla. „Neviděla jsem se s ním od té párty na konci semestru. Myslela jsem, že bychom si ještě mohli promluvit, ale když... Už to tak nevypadá, vid?“

Tak ráda bych Amber oponovala, ale nechtěla jsem jí nic nalhávat. Byla to zapeklitá situace, jako nejlepší kamarádka Laurie a Emmettova expřítečkyně už totiž k životu v našem společném domě neodmyslitelně patřila.

„Ale to je jedno, radši mi pověz, jak ses měla v létě ty.“

„Stájově,“ připustila jsem a pomyslela na poslední týdny, které jsem strávila v Chilliwacku na farmě svých rodičů. Do Vancouveru jsem se vrátila teprve včera večer.

„Nenapsala jsi pokračování *Pretending*?“ zeptala se Amber.

„Odpověď je pořád stejná, ne.“

„Bože, Hope. Proč ne?“

Byl to už takový náš interní vtípek, který vznikl před několika měsíci, když jsme přišly na to, že Amber zná fanfikci, kterou jsem na střední publikovala na Wattpadu. Z maskovaného zpěváka jménem PLY, o kterém jsem psala, se mezitím stala celosvětová hvězda. A já jsem ve skrytu duše byla pořád ještě trošku hrdá na to, že jsem jeho kariéru sledovala už tenkrát, když byl v Kanadě ještě totálně neprofláknutý. To je ale dost mírně řečeno. Ve skutečnosti jsem Scotta Plymoutha milovala a věděla jsem o něm úplně všechno. Člověk svůj první pořádný idol nejspíš prostě nikdy úplně nedostane z hlavy. Každopádně jsem to tak neměla jen já. To, že je Amber touhle celebritou posedlá stejně jako já, byl jen jeden z mnoha

důvodů, proč jsem ji měla tak ráda. Minulou zimu jsem od kamarádů dokonce dostala lístky na jeho beznadějně vyprodaný koncert ve Vancouveru. Amber se nenechala dlouho prosit, když jsem jí nabídla, aby šla se mnou, jenže začátkem roku se pak všechny jeho naplánované koncerty zničehonic zrušily. Pořád jsme čekaly na nějaké vysvětlení, ale jeho management opakoval jen nicneříkající fráze.

„Škoda,“ povzdychla si. „Nutně od Scotta potřebuju něco nového, což myslím dobře víš. Je pomalu načase, aby se vynořil z propadliště dějin s nějakým spontánním novým albem.“

„Myslíš, že zase brzo něco vyjde?“ zeptala jsem se.

„Netuším, ale doufám v to, kvůli němu. A kvůli nám. Pořád jsem se nesmířila s tím, že zrušili úplně celé turné.“

„Já taky ne,“ zamumlala jsem. „Určitě se brzo objeví nějaký nový song. Zatím ti můžu jen doporučit, abys koukala na staré rozhovory. Zvlášť když bys vlastně měla dělat něco do školy.“

„Jsou prázdniny, nikdo by neměl dělat nic do školy.“

„To je mýtus a všichni to víme,“ vzdychla jsem.

„Máš ještě nějaké zkoušky?“

„Ne, ale musela jsem teď odevzdávat jeden text a chtěla jsem si ještě něco přichystat dopředu.“ Polkla jsem. „Tehle semestr nedopadlo přihlašování na přednášky úplně nejlíp.“

„Jak to?“ Amber si mě změřila pohledem. „Myslela jsem, že ses dostala na ten seminář Emotional Education, kam jsi tak chtěla chodit?“

„Jo, taky že dostala. A navíc i na vedlejší obor, na pedagogiku.“

„Aha, fakt?“

„Jo.“ Zasmála jsem se. „To bude sranda. Kreativní psaní a dva vedlejší obory. Vlastně se můžu rovnou nastěhovat do knihovny.“

„A nemůžeš se zase odhlásit?“

„O to Emotional Education je obrovský zájem, zkouším to už dva semestry, a teď to konečně vyšlo.“

„Já vím, ale ta pedagogika? Hope, ty přece nechceš jít učit.“

Mlčela jsem, protože to samozřejmě byla pravda. Věděli to moji kamarádi a věděla jsem to i já. Nebylo žádné tajemství, že jsem se na ten kurz přihlásila jen proto, abych uklidnila své rodiče, kteří se báli, že s vystudovaným psaním nenajdu žádnou stálou práci. Rozuměla jsem tomu. Přáli si, abych byla zabezpečená. A já si přála popustit uzdu nápadům ve své hlavě.

„Já už to nějak zmáknou,“ pronesla jsem neurčitě a poslouchala Amber už jen jedním uchem. Vtom se mi rozsvítil telefon. Sáhla jsem po něm, jen abych ho položila displejem dolů na konferenční stůl. Amber dál cosi vyprávěla a já jsem přece jen očima přelétla upozornění. Zamrazilo mě, když jsem si přečetla adresu odesílatele e-mailu.

Od: emansutti@magnolia.com

Komu: hoplybooks@gmail.com

Předmět: Dotaz ohledně Pretending

Moment...

COŽE?

Srdce mi vynechalo úder. Že by šlo o nějaký newsletter, jehož odběr jsem u svého oblíbeného nakladatelství nevědomky zaklikla? Ale proč by mi pak přišel na e-mailovou adresu, kterou mám jen na svém profilu na Wattpadu? Normálně mi tam chodily jen dlouhé zprávy od čtenářek a čtenářů, kteří žadonili, abych publikovala další kapitoly své fanfikce. Obvykle jsem je co nejrychleji mazala, abych je nemusela číst, stejně jako zprávy přímo na Wattpadu.

„Promiň, mrknu se jen...“ zamumlala jsem, aniž bych se na Amber podívala. Když jsem si přečetla předmět a pár slov z náhledu zprávy, polil mě chlad. Ruce se mi najednou roztráslly tak, až jsem dostala strach, že mi telefon vypadne z ruky.

Milá hoplybooks,

jmenuji se Ellen Mansuttiová, jsem programovou vedoucí románové sekce u nakladatelství Magnolia a neustále hledám nové talenty. Náhodou jsem na Wattpadu narazila na Pretending a okamžitě jsem si Sloan a Scotta zamilovala! Máte opravdu výjimečný talent, dokážete postavy vylíčit živě a sdělovat hluboké pocity. Minulou neděli jsem celý text přečetla na jeden zátah. Jaká škoda, že příběh končí tak náhle! Pracujete už na závěrečných kapitolách? Jsem na ně hrozně zvědavá. :)

V nakladatelství Magnolia právě pro naše čtenáře a čtenářky zakládáme novou svěží edici knih s citlivými tématy. Vaše příběhy mají přesně to moderní ladění, které nyní hledáme. Byla bych moc ráda, kdyby se nám podařilo přeměnit Pretending ve výjimečný román a uvést tak Vaše příběhy v rámci naší nové edice na pulty knihkupectví. Zavolejte mi prosím, pokud máte zájem. Nemohu se dočkat, až mne kontaktujete!

Z New Yorku srdečně zdraví

Ellen Mansuttiová

Šéfredaktorka

Magnolia Publishing & Co

1270 6th Avenue

New York, NY 10020

Telefon: +1-212-477-4848

Zalapala jsem po dechu.

Co to ksakru...?

Civěla jsem na ty řádky, ale jejich význam mi pořád nedocházel. Myšlenky se mi rozbíhaly do všech stran.

„Ó můj bože,“ zašeptala jsem.

„Hope?!“

Trhla jsem sebou, když ke mně dolehl Amberin hlas.

„Co je?“

„Ó bože,“ zopakovala jsem, protože jsem se na nic jiného nezmohla.

Amber mě probodávala svýma hnědýma očima. „Stalo se něco?“

„Nakladatelství,“ vymáčkla jsem ze sebe a Amber oněměla. „Myslím, že jedno nakladatelství má zájem o *Pretending*.“

Amber se na mě chvíli dívala, jako kdybych se pomátla, pak si to ale očividně dala dohromady.

„Jako... Ty myslíš...?“ Zmlkla a já přikývla. „Ty jsi to někam posílala?“

„Ne, já... Přečti si to!“ Přistrčila jsem jí svůj mobil a jen stěží jsem dokázala v klidu sedět, zatímco Amber očima projížděla zprávou. Bušilo mi srdce, trásly se mi prsty. S každou další větou Amber vyvalovala oči víc a víc.

„Ó můj bože, Hope,“ zamumlala, pak vzhlédla a zadívala se na mě. Nechápatě jsem zavrtěla hlavou.

„To je vtip, ne?“ zeptala jsem se.

„Já nevím, jakože vypadá to celkem opravdově.“

„Sakra, to je... Musím napsat Flintovi a Sadie.“

„To jsou tvoji kámoši od fanfikcí?“

„Jo.“ Myšlenky mi skákaly jedna přes druhou. „Taky psávali na Wattpad. Ó bože, Amber...“

Nebyla jsem schopná vyskočit a šílet radostí, jen jsem dál seděla před Amber a zírala na ni s rukou přitisknutou na ústa.

„No, Hope,“ řekla Amber, aniž by mě přítom spustila z očí. „Hádám, že teď už to přece jen budeš muset dopsat do konce.“

2. KAPITOLA

Před 2 min.

Sadia@writelikeitmatters

Počkat, CO?!

Hope, to myslíš vážně?

Před 2 min.

Flint@writelikeitmatters

HOPE, vrať se do chatu.

Nemůžeš napsat něco takového a pak nás ignorovat!!

Před 1 min.

Sadia

Tak jak teda, nějaké nakladatelství chce tvoji fanfikci?

VIDÍM, ŽE JSI ONLINE.

Jo, byla jsem online. A každá další zpráva v našem skupinovém chatu mě ochromila ještě o trošičku víc. Od chvíle, co jsem odjela ze Samova bytu domů, abych se převlékla na večer a vyzvedla jeho dárek, se moje myšlenky točily v kruhu. Prsty se mi neustále třásly.

Sadia@writelikeitmatters

HOPE MACKENZIEOVÁ!!!!

Hope

Umírám...

Flint

O tom pochybuju, když ještě zvládáš psát.

Sadia

Já taky.

MLUV.

Hope

Ne, vy mi nerozumíte. Fakt umírám. Myslím, že mám panickou ataku.

Flint

Musíš dýchat, Hope.

(A pak nám pověď, co se ksakru stalo?!)

Hope

Já ale nevím.

Prostě jsem dostala ten e-mail a jako wtf..

Sadia

Ukaž!

Hope

posílá screenshot

Flint

No ty bláho, @magnolia.com...

Hope

Není to fake?

Je to fake, že jo?

Flint

Nemám tušení.

Sadia

Vygooglila sis tu redaktorku?

Hope

Ne.

Sadia

Já jo. Myslím, že to není fake.

Hope

Omg...

Proboha.

Probohaprobohaprobohaaaaaa.

Flint

...

Hope

A co teď?

Flint

Volalas jí?

Hope

HRÁBLO TI?

Flint

Zavolej tam, Hope!

Hope

Ne.

Flint

Proč ne?

Hope

Protože MÁM NERVY V KÝBLU.

Nezvládnou to.

Je to nějaká podělaná redaktorka

z nějakého podělaného NAKLADATELSTVÍ.

Flint

NO PRÁVĚ.

Hope

Flinte, já umírám.

A za chvíli musím na narozeninovou párty přítele mojí spolubydlící a nemám na něco takového čas!

Flint

Nemůžeš se omluvit?

(To byl vtíp, opovaž se tam nejt!)

Chci, abys tam jela a všem tam řekla, že ti brzo vyjde knížka u Magnolie.

Hope

Oni ale přece žádnou FF o Scottovi zveřejnit nemůžou. Porušila jsem snad všechna osobnostní práva, co existují.

Sadia

Jako kdyby o tom nevěděli.

Určitě mu změníte jméno, aby to bylo po právní stránce v suchu.

Hope

A pak mě jeho label zažaluje a já budu muset seknout se studiem a máma s tátou budou muset prodat farmu, protože se hrozně zadlužím a...

Sadia

Hope!

Halleluja...

Buď v klidu. Nasco je něco takového fuk. Je to jen blbá smlouva na knihu, jasný?

Flint

Je to celkem cool smlouva u celkem cool nakladatelství.

Jakože, Magnolia...

Věděla jsi, že mají teď na seznamu bestsellerů New York Times osm knížek zároveň?

Hope

Ó můj bože, brzdi, Flinte, to jsem úplně vědět nepotřebovala.

Flint@privat

Hope, to je úplně super šance.

To sis přece vždycky přála.

Magnolia!!!

Hope

To sice možná jo, ale ne s Pretending.

Nechci být „ta, co píše fanfikce“.

Flint

Určitě můžeš psát pod nějakým pseudonymem.

Víš, že ty největší trháky naší doby byly taky fanfikce?

Hope

Opovaž se teď zmínit Padesát odstínů šedi, Flinte.

Flint

Stmívání?

Nebo After!

Hope

Wow...

To jako vážně?

Oba víme, že tahle toxická blbost byla v kurzu někdy v roce 2013. Ale dneska už ne.

Flint

Právě, ale tvoje FF není toxická.

Hope

Flinte, bylo mi šestnáct.

To je přesně ono.

Flint

A proč by to Magnolia jinak chtěla?

Hope

Protože na to ještě pořád každý měsíc klikají tisíce lidí.

Flint

Myslel jsem, že už to dávno nesleduješ.

Hope

Ty statistiky mi chodí automaticky na e-mail...

Flint

Jo, jo...

Hope

A navíc... Proč právě teď? Na Scottových profilech na sociálních sítích je už tři čtvrtě roku ticho. Jako kdyby se po něm slehla zem. Na otázky novinářů Nasco nereaguje. A celé to světové turné bez náhrady odřekli...

Flint

Myslíš, že to má něco společného s tou fotkou, co se nedávno objevila?

Hope

*Jak je na ní před nahrávacím studiem?
To nemám páru.*

Flint

A víme vůbec, jestli to byl fakt on, nebo ne?

Zadávala jsem se na svoji polici s knížkami a vzpomněla si na rozmazanou fotku, kterou otiskli v *People Magazine*. Scott a Hailee, on zabraný zezadu s jejíma rukama na tvářích, tiskl ji na zeď a líbal. Bylo to za studiem, kde nahrával i své poslední album, tím jsme si byli jistí. Scott na sobě neměl masku, zmuchlaná mu zpola vyčuhovala ze zadní kapsy černých džínů.

Hope

Já nevím.

Ten divný pásek... takový on nikdy nenosí.

Flint

Možná už si teď prostě může dovolit něco lepšího než tkaničky.

Hope

Je to Scott, on tkaničky miluje.

Flint

Jo... Ale kdo ví. Myslím, že většina lidí tomu věří.

Hope

Ale proč by teď nahrával nové album, jako by se nechumelilo?

Turné se zrušilo, pořád se k tomu nijak nevyjádřili, ani na Instagram nic nedal.

Flint

Promo na nové album?

Hope

Jo, jasně... Pěkně pošahané promo. To by přece nikdy neudělal.

Nenechal by lidi bez vysvětlení, když se na jeho koncerty tak těšili.

Flint

To nevíme.

Ale víme, že to funguje.

Možná tu forku publikovali záměrně. Očividně to zafungovalo. Fanoušci se můžou pomínout. Není divu, že o něm chce to nakladatelství něco vydat. Teď je nejpráhodnější chvíle. Ta knížka půjde neskutečně na dračku.

Hope

*Je to vymyšlené, Flinte!
Všechno je to jen z mojí hlavy.*

Flint

*Z toho by mohl být další obří úspěch.
Tak si aspoň vyslechni, co má Magnolia v plánu, jo?
Vsadím se, že budou muset být opatrní, určitě změní jména...
Kdo Scotta nezná, ten si pak možná ani nevšimne, že je to
fanfikce o něm.*

Hope

*No, to určitě ne.
Protože zpěváků, kteří nosí zvířecí masku na tváři a najednou
zmizí, je přece spousta.*

Flint

*Vyslechni si je.
Prosím, Hope.*

Hope

Možná je to jen hloupý vtíp.

Flint

*Možná.
Ale to se dozvíš jen tehdy, když jim zavoláš.*

Potlačila jsem povzdech. Když jsem se podívala na hodiny, rychle jsem se narovнала v zádech.

Hope

Zavolám.

Ale ne dneska.

Už bych měla pomalu vyrazit.

Flint

Jasně, žádný stres.

Napiš mi, až budeš mít nějaké novinky.

Hope

Napišu.

Flint

Magnolia sídlí tady v New Yorku, chodím okolo skoro každý den.

Jestli tě pozvou do nakladatelství, tak si musíme dát sraz!

Hope

Jako kdyby to měli v plánu.

Ale jo.

To bych ocenila.

Flint

Proč by to neudělali?

Hope

Protože je to jen fake.

Nebo protože do té doby umřu na infarkt.

Flint

Bude to super, věřím tomu, Hope.

Právě přišel domů Jonah.

Tak zatím, běž a bav se.

Hope

Jasně.

A pozdravuj!

Zvedla jsem oči od displeje. Moje knihovnička, kytky v každém koutě pokoje. Všechno stejné jako vždycky, ale přitom úplně jiné.

Redaktorka z mého oblíbeného nakladatelství si přečetla *Pretending*. Ten příběh se jí líbil natolik, že pak ve své nejspíš celkem nablýskané kanceláři sedla k počítači a napsala mi e-mail. To se jen tak nestává. Věděla jsem, jak je těžké něco vydat. Pro mé písíci přátele to byl ten největší sen. Nikdo z nich to nedotáhl dál než na bezplatné internetové platformy, jako je Wattpad. Ani Sadia a Flint ne. Vydat v Kanadě nebo v USA knížku bylo asi tak stejně pravděpodobné jako vyhrát v loterii.

Neměla jsem ani literární agenturu, která by mě zastupovala. Neměla jsem nic, měla jsem jen hromadu stránek o jedné popové hvězdě, nahraných na internet, a očividně jsem se trefila do tepu doby.

Vždycky jsem si přála publikovat v nějakém velkém nakladatelství. Jenže ne fanfikci, ale svoje vlastní příběhy. Knihy, na které bych mohla být pyšná.

Polkla jsem. Bylo mi jasné, že můžu být pyšná i na to, čeho jsem dosáhla na Wattpadu. Vložila jsem do toho tolik času a energie. Svoje celé srdce. Ale po všem, co se od té doby stalo, bylo k nesnesení si to připomínat. Wattpad jsem už několik týdnů ani neotevřela. Nechtěla jsem se na to dívat. Jak *Pretending* figuruje ve fóru vedle ostatních příběhů. Vedle příběhů od Jenn, které podle všeho pořád ještě píše. Nebylo nic horšího než na internetu sledovat osobu, která mi kdysi byla tak blízká.

Aniž bych to chtěla, začaly moje prsty do okénka vyhledávače tukat první písmena. I po těch měsících, kdy jsem Watsapp vůbec neotvírala, mi našeptávač okamžitě nabídl moji stránku.

Když jsem se přihlásila, rozbušilo se mi srdce. Třímístná cifra příchozích zpráv mi na chvíli vzala dech. Na zprávy, které chodily přímo na stránku, jsem přestala odpovídat už dávno.

Jako u vytržení jsem zírala na link ke své knize. Ten titul, ta obálka, kterou jsem si sama splácala v jednom bezplatném programu na úpravu obrázků a nahrála ji tam. Klikla jsem na něj a začala číst, jako bych se vrátila v čase o několik let zpět.

PRETENDING

od hoplybooks

– RANDE –

👁 6,1 mil. ★ 166 tis. 💬 7,2 tis.

Sloan

Kafčo s řidičem?

Neubráním se úsměvu, když uvidím papírek, který je přilepený na okénku tmavého fordu, který právě zajíždí vedle mě. Klukovi za volantem může být tak devatenáct, takže podobně jako mně. Vypadá tady na parkovišti Univerzity Britské Kolumbie celkem ztraceně, podobně jako se cítím já. Do čela mu padají tmavé kadeře. Zazubí se na mě a já se musím usmát. Tázavě pozvedne obočí, ukáže na papírek za okýnkem, já přikývnu a s úsměvem pokrčím rameny.

„Samozřejmě jde o prohranou sázku, jasný?“ řekne, když vystoupí z vozu a přibouchne dveře u řidiče.

„Nic jiného jsem ani nečekala.“

„Ale stejně tě pozvu, když mi ukážeš, kudy se dostanu ke knihkupectví.“ Omete si z tmavých džínů neexistující prach a znovu se na mě podívá. Ačkoliv má obličej ve stínu, jeho modré oči jen září. Podivuhodně kontrastují s tmavě hnědými vlasy.

„Já bych hrozně ráda, ale bohužel nemám ponětí.“

„Taky jdeš na zápis?“ zeptá se a já kývnu. „Jinak já jsem Scott, ahoj.“

„Sloan,“ představím se a nenápadně si ho změřím. Je o pěkný kus vyšší než já. Ostře řezaná brada, trochu moc velký nos a ty modré oči. Třídenní strniště a oblečený přesně tak akorát nedbale elegantně.

„Cool, těší mě, Sloan. Co jdeš studovat?“

„Kreativní psaní.“

Scott ohromeně povytáhne obočí. „Ty píšeš?“

Jsem v pokušení sklopit pohled a změnit téma. Ale odted už to dělat nebudu. Sama sobě jsem to slíbila. „Jo, ty taky?“

„Přijde na to, co myslíš tím psaním. Jestli se počítají texty písniček, pak jo.“

Změřila jsem si ho. „Wow, ty děláš hudbu?“

„Tak trochu,“ řekl Scott stejně rozpačitě, jako když já cizím lidem říkám o svém psaní. „Oukej, ne,“ pokračuje hned. „To byla lež. Vlastně nedělám nic jiného než hudbu.“

Musím se usmát. Jeho nadšení je nakažlivé. Jeho úsměv taky. A ty jeho neskutečně modré oči...

„Co máš za hlavní obor? Hudbu?“

Mávne směrem, kterým proudí ostatní studenti, a pak odpoví. „Nee, proboha. Nejsem žádný hudební génius. Trochu hraju na klavír a na kytaru, to je moje maximum. Beaty skládám na notebooku. Taky jsem se rozhodl pro kreativní psaní. Zaměřeni na storytelling mi pomůže i s psaním textů.“

„To je fakt cool,“ vyhrknu. Ani trochu mě netrápí, že na to, že jsme se potkali teprve před chvílí, zním nejspíš až moc rozčileně a nadšeně. Scott se zakření.

„Takže, Sloan, spisovatelko,“ zeptá se, když jdeme od parkoviště k hlavní třídě kampusu. „Odkud jsi?“

„Ze Seattlu,“ řeknu a Scott zdvihne obočí.

„To jsem si myslel.“

„Nechci slyšet nic o svém akcentu. Aspoň ne od člověka, u kterého je už po dvou větách jasné, že pochází z Kanady.“

„Budu to brát jako kompliment.“ Uculí se. „Seattle, hodně cool. Tam jsem měl svoje první vystoupení.“

„Ty i vystupuješ? Jako na opravdických koncertech?“ Teprve když se ke mně Scott otočí, dojde mi, že jsem zůstala stát na místě.

„Občas.“ Zaboří ruce do kapes u kalhot a to gesto mě nějak přiměje k úsměvu. Na chvíli se zadívá do země. „V Seattlu to bylo děsně spontánní, kámoš tam dělá v jednom baru a vypadla jim

show. Byl jsem tam vlastně jen jako host, ale oni pak chtěli, abych narychlo zaskočil. Sakra, byl jsem úplně na káry..." Scott se zasměje a jdeme dál. „Ještě štěstí, že to publikum bylo jen o trošku střízlivější než já a že z toho večera neexistuje žádné pořádné video. Myslím, že jsem celou dobu jen házel debilní vtipy, kterým se nikdo nesmál.“

„Tak to bych ráda viděla.“

„Ha, to si jen myslíš, věř mi.“

„Budeš teď někdy zase vystupovat?“

Scott nohou popohání kamínek po cestě. Jeho nízké bílé vanšky jsou asi o čtyři odstíny světlejší než ty moje. „Možná zanedlouho tady ve Vancouveru, ale vlastně si na to moc netroufám.“ Znovu se zasměje. „Jeden kámoš si na oslavu svých narozenin pronajal klub a chce, abych to tam trochu rozproudil. Ale já myslím, že by bylo lepší, kdyby si najali někoho, kdo tam bude prostě něco pouštět.“

„Si trochu věř, ne?“ pronesu bez velkého přemýšlení, ale Scott se zarazí. Na moment se na mě zadívá a mně se z jeho pohledu rozhoří tváře. „Já bych určitě přišla,“ dodám rychle, podívám se na něj a uculím se.

„Ještě bych potřeboval tvoje číslo,“ řekne jen tak mimochodem, až svraštím obočí. „Kvůli našemu rande,“ připomene mi.

„Rande?“

„Kafčo s řidičem?“

„Aha.“ Tak on to myslel vážně... Na chvíličku, opravdu na malou chvíličku zvažuju, že se vytasím se svojí klasickou odpovědí. *Promiň, mám přítele.* Ale tentokrát to neudělám.

„Myslela jsem, že to byl jen vtip.“

„Nebyl to vtip,“ namítne a nespouští ze mě pohled.

Naskočí mi husí kůže. Vytáhne z kapsy kalhot svůj mobil. Zaváhám. Konečky našich prstů se letmo dotknou, jen nakrátko, pak si ho od něj vezmu.

Je to skutečné, Sloan? Skutečně se to děje? Zatímco vytukávám svoje číslo do jeho telefonu, honí se mi hlavou nejrůznější myšlenky. Scott se usměje, když mu telefon podávám zpátky.

Jo, myslím, že se to vážně děje.

3. KAPITOLA

Laurie zbylé nafukovací balónky opravdu připevnila i na chodbu. Jeden balónek visel už ve výtahu vedle tlačítka pro osmnácté patro, kde se nacházel Samův byt. Ačkoliv jsem odtud odjela teprve před pár hodinami, přišlo mi, jako by mezitím uplynula celá věčnost.

Ještě jsem doma zastihla Emmetta, ale nedokázala jsem ho přemluvit, aby se k nám přidal. Zato mi dal za úkol, abych za něj Samovi poblahopřála.

Před bytem jsem se na okamžik zastavila. Panovalo tam ticho, ale když se člověk pozorně zaposlouchal, jako teď já, uslyšel za dveřmi tlumenou hudbu a hlasy.

Stiskla jsem zvonek a poodstoupila. Trvalo jen několik vteřin, než se dveře rozletěly. Laurie mi věnovala zářivý úsměv a přivítala mě tak nadšeně, jako bychom se neviděly celé týdny, pak mě objala a vtáhla do bytu. Naše výzdoba v té hromadě lidí skoro nebyla vidět. Nevěděla jsem, že má Sam tolik známých, ale pak mi vlastně došlo, že tu chodil do školy, na univerzitu, a že tu teď i pracuje.

Lidi. Příliš mnoho lidí, Hope, zablikal alarm v mé hlavě, ale já jsem ho s úsměvem přešla a vydala se za Laurie chodbou. Trvalo jen chvíličku, než si mě všiml i Sam.

„Tak co, ozdobili jste i záchod?“ řekla jsem mu na pozdrav, když ke mně přišel.

„Už jsem se tam znovu nedíval, ale obávám se nejhoršího.“ Sam mě objal. „Fajn, že jsi přišla. A ještě jednou díky za pomoc.“

„Za málo.“ Podala jsem mu terakotový květináč, který jsem přinesla. „Tady máš takovou drobnost.“

Sam vyvalil oči. „Ach, Hope! To myslíš vážně?“

Poznala jsem, když kamarádi jen předstírali, že mají radost z rostlin, které jsem pro ně s láskou vypěstovala z odnoží. Kaláthea, kterou jsme měli doma v kuchyni na polici, ale Sama vždycky, když k nám přišel, přitahovala jako magnet.

„Tuhle kytku miluju! Vypadá tak... magicky.“ Převzal květináč tak opatrně, až jsem se musela usmát.

„Není to s ní jednoduché, ale když pro ni najdeš nějaké stinné místo, určitě vyrostе tak jako ta naše v kuchyni. Jen ji nesmíš přelít.“

Sam svědomitě přikývl. Pak položil květináč na polici vedle sebe a ještě jednou mě objal.

„Děkuju, Hope! Jsem fakt rád, že se známe.“

„Já taky. Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Co chceš k pití?“ Pustil mě ze sevření a začal vyjmenovávat neuvěřitelně dlouhý seznam nápojů. „Nebo se mnou prostě pojď do kuchyně a obslužíš se sama.“

„To zní jako plán.“ Vydala jsem se davem lidí za Samem. V jednom kuse se někde zastavoval, ujišťoval se, že jsou všichni spokojení, a já si zase uvědomila, jak strašně náročné je být hostitelem.

Jen o chvíli později jsem vyšla z kuchyně se skleničkou bílého vína a rozhlédla se po Amber. Bodlo mě u srdce, když jsem si všimla jejího prázdného pohledu. Seděla s Laurie na gauči, civěla do své sklenky vína a nepřítomně přikyvovala, zatímco jí Laurie něco vyprávěla.

Když jsem k nim zamířila, Laurie na mě mávla a Amber se usmála. Posunula se na stranu, abych si mohla sednout vedle ní.

„Tak tady máme tu naši budoucí autorku bestsellerů,“ zavtipkovala Amber, jedině štěstí, že Laurie v tom okamžiku vyskočila a šla pozdravit nějaké dvě mladé ženy.

„Pst,“ zašeptala jsem, a jen co jsem pomyslela na e-mail od Magnolie, zase mě přepadla nervozita. Kromě Amber o *Pretending* nikdo nevěděl, a i když mi bylo jasné, že by se z toho Laurie radovala stejně jako Amber, vůbec mi nebylo příjemné, že by se o tom měla dozvědět už teď. Nejdřív jsem se potřebovala sebrat a popřemýšlet nad tím, co to všechno znamená.

„Už jsi té redaktorce zavolala?“ zeptala se Amber.

Zavrtěla jsem hlavou. „Je pátek večer,“ připomněla jsem jí. „Oukej, tak ale hned v pondělí. Jinak to udělám za tebe.“

Zasmála jsem se, ale přitom mi bylo jasné, že Amber takové věci myslí naprosto vážně.

„Každopádně si na to ale musíme připít a oslavit to,“ prohlásila, ale mně stačil jediný pohled do její tváře, abych poznala, kolik ji to stojí sil. V hnědých očích měla pořád smutek a vypadala unaveně. A bylo poznat, že na tuhle dobu už měla celkem dost popito.

Laurie si k nám zase přisedla. Vyptávala jsem se jí na dovolenou, kterou se Samem strávili v Tofinu. Neuniklo mi, jak Amber vždycky, když Sam vítal nové hosty, zalétla pohledem do chodby.

„On už nedorazí, co?“ zeptala se nakonec. Laurie si ji soucitně změřila. „Amber...“ začala a Amber zase ztuhly rysy ve tváři.

„Vždyť je to vlastně fuk...“ Vypila zbytek své sklenky. Rty už měla zbarvené červeným vínem a mně neušlo, jak se Laurie na prázdnou sklenku na chvíli skepticky zahleděla.

„Je mi to strašně líto,“ řekla jsem tiše a Laurie hned přikývla.

„Hm.“ Amber rovněž pohlédla na svoji sklenku. „Tady pomůže už jen víno.“

„Amber, nemyslíš, že...?“ začala Laurie, ale Amber ji umlčela pohledem.

„Klídek. Víím, co snesu.“

Tím jsem si úplně tak jistá nebyla, protože se Amber zakymácela, už když vstávala. Musela se na moment přidržet mého ramene a já s Laurie jsme si vyměnily pohled.

Jen co Amber zmizela, zvedla se i Laurie. „Já myslím, že bych se měla radši postarat o to, aby vypila pořádnou sklenici vody.“

„To zní rozumně,“ opáčila jsem, Laurie se usmála a odběhla pryč.

Rozhlédla jsem se po místnosti a taky jsem vstala. Možná přece jen ještě narazím na někoho, kdo mi bude aspoň trochu povědomý. Na jaře jsme u nás taky pořádali párty, ještě jsem si pamatovala na pár spolužáků Sama a Laurie, kteří tenkrát přišli. Proplétala jsem se mezi lidmi a pevně svírala svoji sklenku vína. Nejvíc lidí se mačkalo venku na balkóně, což bylo nejspíš tím, že odtud byl fantastický výhled přes zářící věžáky až na čtvrt Coal Harbour. Nebe mělo inkoustově modrou barvu a magicky mě přitahovalo. Očarovane jsem přistoupila blíž, když vtom jsem koutkem oka zaregistrovala jakýsi pohyb.

A o zlomek vteřiny později se to přihodilo. Do někoho jsem vrazila, otřela jsem se o rameno a instinktivně sevřela svoji sklenku ještě pevněji. „Jé, pardon!“

„Nemůžeš dávat pozor?“

Zkameněla jsem. „Promiň, já...“ zopakovala jsem, ale slova se mi zadržela v krku, když jsem letmo pohlédla do tmavě modrých očí. Hned se zase otočil.

Hezky voněl. Zatímco ve mně doznival ten nepodstatný postřeh, uviděla jsem, že krouťí hlavou, jako bych ho právě polila vínem. Přitom se vůbec nic nestalo.

Nic se nestalo.

Nic se...

A pak se mi zastavilo srdce. Ne proto, že mi ten kluk tak odsekl, to ne. Moje hlava si ještě nezvládla dát dvě a dvě dohromady, ale moje tělo už dávno pochopilo.

Sice ke mně už zase stál otočený zády, ani jsem mu neviděla do obličejce, ale stejně jsem nemohla popadnout dech. Nepotřebovala jsem mu vidět do tváře, protože jsem ji stejně nikdy nespátřila. Jeho silueta stačila. Vyčouhlá, štíhlá postava. Dlouhé nohy, vyrýsované paže. Tkanička místo pásku, a v tu chvíli jsem si byla naprosto jistá. Mohl to být jakýkoliv kluk, jenže nikdo se nepohyboval tak jako on. Tak lehce a plyně. Vlastně jako kdyby pořád tančil, na nějakou hudbu, na nějaký beat.

Zatočila se mi hlava.

Ze strnulosti mě vytrhlo až zařinčení skla. Cukla jsem sebou. V tu ránu se ke mně otočilo nespočet obličejů. Několik vteřin mi trvalo, než jsem pochopila, že jsem právě upustila sklenku s vínem.

„Hope?“ Vedle mě se vynořil Sam. „Všechno v poho?“

„Já... Promiň. Ach bože...“ Chtěla jsem se sehnout pro střepy, ale on mě pevně držel.

„Nic se neděje, je to jen sklo. Všechno v pohodě? Jsi úplně bledá.“ Zavrtával se do mě pohledem. Ovládl mě nekontrolovatelný třes. Sam si toho určitě všiml. Ustaraně se na mě zadíval. „Nechceš se na chvíli posadit? Donesu ti vodu, počkej.“

„Ne, já... Jen jsem na chvíli nedávala pozor. Nic mi není.“

Snažila jsem se mluvit klidně. Nepřítahovat na sebe další pozornost. Netroufala jsem si ještě pohlédnout jeho směrem.

To jsem byla už tak opilá? Nesmysl. Vždyť jsem tu sklenku vína ani nevypila celou. Určitě to nebyly halucinace. Bylo to tak. Na Samově balkoně stál sám Scott Plymouth, do háje.

To zjištění mnou projelo jako úder blesku. Nezmiňovala se o tom Laurie už někdy? Že se Sam a PLY přes někoho znají? Že spolu před lety chodili do školy, dřív než Scott Plymouth začal dělat hudbu a stal se z něj kluk, co plní stadiony po celém světě a dělá zářezy do žebříčků, jako by to byl jeho osobní deníček?

„Hope, jsi si jistá, že...?“ zeptal se Sam, ale jeho hlas zanikl v hučení, které se mi rozléhalo v hlavě.

Obrátil se. Scott Plymouth se ke mně obrátil. Tentokrát úplně, tentokrát se na mě podíval. A já měla na jeden strašlivý okamžik pocit, že mi nohy vypoví službu.

Pohyboval se tu mezi desítkami lidí a nikdo to nevěděl, protože nikdo neznal jeho tvář. Stejně jako jsem ji neznala já. Až doteď.

Nevypadal tak, jak jsem si představovala. Ale nevypadal ani líp. Nebo hůř. Vypadal jako... člověk. Zatraceně hezký člověk.

„Ó můj bože,“ zašeptala jsem a pak jsem na sobě zase pocítila jeho pohled.

Ty oči. Ledově chladné a nekonečné. Ty jsem na něm znala ze všeho nejlíp. Byly na celém jeho vzhledu nejnápadnější, dokonce i bez masky, i teď. Přimhouřil víčka, když si uvědomil, že já vím. V očích se mu blýskla potlačovaná panika. A zároveň mu ztvrdly rysy.

„Aha.“ V tu chvíli to očividně docvaklo i Samovi. „Pravda, ty Scotta znáš.“

Řekl to tak, jako by o nic nešlo. Jako kdyby to nebyl PLY. Kluk, kterého jsem zbožňovala už od osmé třídy. Kluk, o němž jsem napsala knihu, kterou chtělo jedno nakladatelství vydat.

„Já vás krátce představím, jo?“

„Ne!“ Můj hlas zněl pisklavě. Jestli mě Scott až do teď nebral na vědomí, teď už určitě jo. „To není nutné, Same. Já... Kde že je záchod?“

Samovi se mezi obočím vyhloubila vráska. „Poslední dveře napravo,“ vysvětlil mi.

„Díky!“ Přiměla jsem se vykouzlit úsměv a otočila jsem se.

Jdi rovně. Ne abys ještě do někoho vrazila. Ruce se mi třáslly, když jsem v chodbě sahala po klice. Bezhlasně jsem poděkovala Bohu, když se mi ji podařilo zmáčkнуть až dolů a toaleta nebyla obsazená. Hlasy a hudba ustoupily do pozadí, dveře za mnou zapadly a já je zamkla. Ztěžka oddychujíc jsem se o ně opřela zády. Srdce mi tlouklo jako splašené.

Co se to právě semlelo? To jsem definitivně přišla o rozum? Byl to nějaký pošahaný sen, do kterého se mi Scott vloudil? Dřív se mi to dělo často, ale nikdy nebyl tak jasný. Nikdy jsem mu neviděla do obličeje. A teď... teď jo.

Na Samově balkonu už bylo šero, které ale stačilo k tomu, abych Scotta bezpečně rozpoznala. Jako kdyby toho večera těch posledních pár kousků puzzle zapadlo na svoje místo.

Znala jsem jeho oči, byly dechberoucí. Bouřkově modré a ledové. Nebyla to obyčejná modř, vůbec ne tak světlá a vybledlá jako ta moje. Scottova byla jiná. Temná a hluboká modř. Měla barvu Pacifiku, když je nebe bez mráčku.

Znala jsem jeho bradu, ostrou linii čelisti. Vykrojené rty a rovné zuby. Tmavě hnědé, téměř černé lokny, které měl nyní delší než na posledních fotkách, co byly na internetu. Padaly mu do čela v tak perfektním rozczuchu, že s nimi jen těžko takhle mohl vstát z postele. Rovný nos, vysoké lícní kosti. Vypadal starší, než jsem si představovala, ale tím líp. Vypadal jako někdo, koho bych si chtěla prohlížet celé hodiny, abych mohla prozkoumat každíčký detail jeho obličeje.

Kousla jsem se do spodního rtu tak silně, jak jsem jen dovedla. Zapulzovala mnou tupá bolest. Nevzbudila jsem se, zato se mi v puse rozlila kovová pachutí.

Takže přece jen. Žádný sen. Realita. Bylo to opravdové. Scott Plymouth byl opravdový. Nedokázala jsem jasně myslet.

Třeba to vůbec nebyl Scott. Jen nějaký jeho dvojník. To se stává. Vůbec to nebyl on. Samozřejmě že ne. Byl to nějaký Samův kamarád, někdo, kdo vypadá jako PLY, bože můj, koneckonců existují tisíce chlapů, kteří se tak oblékají, ne snad?

BYL TO ON. BYL TO ON. BYL TO ON.

Byl to on, Hope. Poznala bys ho mezi stovkami jiných. Protože jsi s ním viděla víc fotek a videí, než je zdrávo. Protože bys ho poznala už jen podle držení těla. Jen podle rukou. A jakmile by otevřel pusu a něco řekl, nebylo by o čem diskutovat.

Oukej. Tak to byl on. No a co jako. Tak Sam prostě znal kluka, o němž jsem dřív dennodenně psala. To už je dávno. Už jsem nebyla šestnáctiletá středoškolačka, co si myslela, že by se do ní nejpoblábnější zpěvák v zemi snad mohl zamilovat. Tuhle fázi už jsem měla za sebou. A on to nevěděl. Nevěděl, protože už na tom nezáleželo.

Zadržela jsem dech.

„Fuck,“ zašeptala jsem, když jsem si vzpomněla na ten e-mail. Záleželo na tom. O ten příběh se zajímá nějaké podělané nakladatelství. Pořád jsem byla hoplybooks a možná jí budu už navždycky.

To všechno přece nemůže být náhoda. Jak velká je asi šance, že v jeden a ten samý den dostanu zprávu z nakladatelství a zároveň potkám Scotta?

Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem přešla k záchodu a zmáčkla splachování. Byla jsem paranoidní a nechtěla jsem působit divně, kdyby někdo náhodou čekal před koupelnou a několik minut zevnitř nezaslechl ani pípnutí.

Umyla jsem si ruce, jen proto, že jsem se potřebovala něčím zaměstnat. Ledově studená voda, mýdlo vonící po koriandru a citronu, o němž jsem si byla jistá, že ho vybírala Laurie. Ne že by na tom v té chvíli záleželo, ale ta informace mě uchránila před tím, aby se mi převařil mozek. Faktem je, že tahle párty by měla radši pokračovat beze mě. Měla bych se rozloučit s Amber, Laurie a Samem, a zatímco se budu vmlouvat na bolest hlavy, zkrčím prsty za zády a popřeju jim, ať se ještě hezky baví. A teprve až se dostanu domů, sním půlnoční brownies a zakutám se do postele, bude mi tenhle večer připadat tak vzdálený, jako kdyby se nikdy nestal.

Snadné. Snadné jako facka.

Zvedla jsem oči a spatřila svůj odraz v zrcadle. Jeden pramínek tmavého mikáda, které mi sahalo po bradu, se mi přilepil na rty zvýrazněné vínově rudou rtěnkou. Oči jsem měla tmavé a vykulené. To jsem vážně vypadala tak vyděšeně? Není divu, že si Sam dělal takové starosti.

Vypjala jsem ramena a prodýchala se. Pak jsem odtrhla pohled od zrcadla a přešla ke dveřím. Hluk zase zesílil, zhasla jsem světlo v koupelně. Po několika minutách pod jasným stropním světlem mi chodba přišla ještě temnější než před chvílkou. Možná to byl ten důvod, proč jsem si postavu, která se o pár metrů dál opírala o zeď, všimla tak pozdě.

Celá jsem ztuhla.

On tu čekal. Musel tu stát celou dobu, zatímco jsem byla v koupelně. Když jsem vyšla ze dveří na chodbu, okamžitě zvedl hlavu a podíval se mým směrem. Scott Plymouth se odlepil od zdi a postavil se přede mě.

Obličej měl napůl ve tmě, nedokázala jsem číst jeho miku. Než jsem pochopila, co se děje, chytl mě za paži a postrčil mě o kousek zpátky.

„Jsi Hope, že jo?“ řekl a jeho hlas byl vážně jeho hlas. Sice bez smíchu a hudby, ale zněl tak, jak jsem ho znala.

Plně a zvučně, trochu chraplavě a drsně. Jako slaný karamel. Počkat... Vážně mi právě řekl jménem? „Dej mi svůj mobil!“

Jeho slova prorazila hustou mlhou až do mého mozku a tam udeřila.

Zazírala jsem na něj. „Cože?“

„Tvůj mobil, ksakru,“ řekl Scott Plymouth, ale už to nebyl Scott. Měl tak úsečný hlas a neúprosný pohled. A pak skutečně zvedl ruku a vyzývavě mi ji nastavil.

„Jako vážně? Na to zapomeň!“ Chtěla jsem se otočit, ale on mě nenechal. Jeho dotyky vysílaly elektrické výboje do celého mého těla. Obrátila jsem se k němu.

Ani jsem nic nestačila říct a on už ruku zase stáhl. „Promiň, já...“

„Kdo si myslíš, že jsi?“ hlesla jsem a neměla jsem ponětí, co dělám. Zmatek a úžas se mi v břiše smísily v jednu velkou bublající kaši. Stál přede mnou Scott Plymouth a choval se jako totální idiot.

„Mrzí mě to, já...“ Na chvíli sklopil pohled, pak se na mě znovu podíval. „Ty sis toho všimla, co? Víš, kdo jsem?“

„Jo, no a co,“ vyjela jsem na něj. „Omlouvám se, mám si teď vypálit obě oči, nebo mi dovolíš, abych dál používala zrak?“

Kousl se do spodního rtu. Najednou jsem nedokázala odhadnout, jestli se mu v obličejí zračila zloba nebo pobavení. Připadalo mi, že se mi každou chvíli podlomí kolena. Co ode mě chce? Proč na mě čekal?

„Můžeš si to prostě nechat pro sebe, prosím tě?“

Zasmála jsem se. „Vážně si myslíš, že si nikdo jiný nevšiml, že Scott Plym...“ Slova mi uvízla v krku, když po mně šlehl tak varovným pohledem, že jsem okamžitě zalitovala toho, co jsem právě řekla.

„Jo, to si teda myslím. A prostě bych se rád ujistil, že to tak i zůstane.“

Nenápadně jsem se rozhlédla kolem sebe. A opravdu. Nikdo se na nás nedíval. Byla tu spousta lidí, ztratit se v davu byla brnkačka. Ale vážně jsem byla jediná, kdo poznal, že se mezi nás vmísil kluk, jehož písničky se s největší pravděpodobností v průběhu večera objeví v jednom z playlistů na Spotify, které hrají v pozadí?

„Je to udivující, vid?“ Trhla jsem sebou. Scott sledoval můj pohled. „Pořád ještě někdy mívám pocit, že se přede mnou lidi jen přetvařují, ale oni zpravidla fakt nic netuší.“ Podíval se na mě. „Ale vždycky se najdou výjimky.“

Zahořely mi tváře.

„Tvůj obličej je mi povědomý. Chodila jsi na koncerty už tenkrát, tady ve Vancouveru, kdy to bylo ještě úplně komorní.“

Bože můj...

„To je strašně dávno.“

„Jo.“ Přikývl. „Ale na obličejě mám fakt pamatováka.“

Jestli znal můj obličej, věděl pak taky, že jsem o něm zveřejňovala fanouškovské příběhy na internetu? To bylo vlastně vyloučené, ne? Nikdy jsem tam nenahrála svoje fotky, nikdo neznal moji pravou identitu.

„Mohl bych se podívat do tvého mobilu?“ zeptal se. „Prosím. Když si nebudu jistý, že nemáš nějaké fotky, které bys mohla okamžitě postovat na Instagram nebo prodat do *People Magazine*, budu muset zavolat svojí právničce. A Celeste vážně nesnáší, když ji v pátek večer po osmé někdo ruší.“

Zamrkala jsem. „Já jsem žádná...“ začala jsem, ale zarazila jsem se, když Scott téměř neslyšně vzdychnul. Neochotně jsem vytáhla svůj telefon. „Dobře. Jestli pak budeš spát klidněji.“

Varovně po mě blýskl pohledem a já rychle sklopila hlavu, abych odemkla displej pomocí rozpoznávání obličejě.

„To budu.“

Když jsem hledala aplikaci na fotky a otvírala hlavní složku, pořád se mi třáslly ruce. Poslední obrázek byl screenshot autobusových jízdnic řádů k Samovi domů, jen pro ten naprosto nepravděpodobný případ, že bych neměla signál (v centru Vancouveru, haha) a nemohla bych použít aplikaci. Hned za tím následovala spousta fotek s odnožemi kytek, které jsem ten den odpoledne zdokumentovala, abych mohla později porovnat, o kolik už vyrostly. Tohle fotoalbum bylo jako deníček. Vhled do mého soukromého života. Pak jsem ho podala Scottu Plymouthovi.

Je to absurdní. Je to směšné, vlastně úplný nesmysl. Tohle vůbec není on. Je to nějaký týpek, kterého neznáš a který ve tvém životě nebude hrát sebemenší roli. Není to kluk, o němž víš tolik drobných detailů, až je to děsivé.

Zatímco se skláněl nad mým telefonem, pohlédla jsem mu na ruku. Byla tam. Světlá jizva na kloubu levého prsteníčku. Jel opilý na skateboardu, říkal to v interview pro *Gentlemen's Quarterly*. Dlouhé, štíhlé prsty, paže šlachovité a svalnaté. Ze všeho nejvíc jsem se musela krotit, abych mu bez ustání nezírala do obličeje.

Internetem kolovaly hromady fotek, o kterých paparazzi tvrdili, že je na nich právě on. Fotky, které jsem analyzovala celé hodiny a u kterých jsem si nikdy nebyla jistá, jestli je na nich opravdu Scott, nebo ne. Teď jsem to ale věděla na sto procent. Žádná z těch fotek nebyla pravá. A já neměla tušení, jak se mohl stát světoznámým zpěvákem a svou pravou identitu před veřejností stále tajit.

V podstatě jsem to ale věděla, přesně v té chvíli se to totiž vysvětlilo. Jak projížděl fotky na mém telefonu, objevila se mu mezi tmavým obočím příkrá vráska. Napjal čelistní svaly, jeho rysy v obličeji se rázem ještě prohloubily. Byly tvrdší. Chladnější. Všechno na něm bylo mnohem tvrdší, než jsem si vždycky představovala.

Scott se zarazil. Když zvedl oči a podíval se na mě, hrklo ve mně. Že bych předtím přece jen nějakým nedopatřením zmáčkla spoušť? To není možné, co jsem přišla, ani jsem telefon nevytáhla z tašky. A přesto mi ho teď Scott Plymouth držel před obličejem a ukazoval na nějaké fotky.

„Co je tohle?“ zeptal se.

„Co... co jako myslíš?“

„No, tady tohle.“

„Moje odnože?“ Polkla jsem. „To jsou odřezky rostlin, když je dáš do vody, vyrostou jim nové kořínky a pak je můžeš znovu zasadit, a tím pádem... získáš nové kytky.“ Odmlčela jsem se, když mi došlo, co to plácám. Jako kdyby Scotta snad zajímalo, jak se pěstují sazeničky.

„Aha.“ Sklonil pohled zpět k mému telefonu a znovu se na něj pronikavě podíval, jako kdyby tím mohl vypátrat nějaké tajné fotky, a pak mi ho podal zpátky. „Díky, že jsem se mohl kouknout.“

Jen jsem kývla. Scott strčil obě ruce do kapes u kalhot, chvíli jsme tam oba jen tak divně postávali.

„Fajn, tak... ještě jednou promiň.“ Pokývl mi a otočil se. Bez jediného dalšího slova zmizel v davu přede mnou, a já jsem tak trochu čekala, že se lidé začnou otáčet, valit oči a šeptat si s rukou před pusou. Jenže nic takového se nestalo. Nikdo si ho neвшímal.

Zatímco se Scottova silueta rozplývala ve tmě, říkala jsem si, jestli se to doopravdy stalo. Když stál přede mnou, ani jsem nevnímala, jak rychle mi buší srdce. Že se mi klepou prsty a kolena mám vláčná, jako kdybych uběhla deset kilometrů.

Zašátrala jsem po zdi, na okamžik mě totiž přepadl pocit, že se už neudržím ve stoje. Vždycky jsem si říkala, jak je možné, že mladé holky i kluci během Scottových koncertů a autogramiád hromadně upadají do mdlob a musí

je z davu vytahovat ochranka. Teď jsem k tomu ale taky neměla daleko.

Zklidni dech, Hope. Dýchej pusou. Všechno je oukej, všechno je...

„Hope?“ trhla jsem sebou a na chvíli si můj zmatený mozek myslel, že ke mně zase míří Scott. Jenže to byla Laurie a za sebou táhla Amber. „Je někdo na záchodě?“

„Ne, myslím...“

„Fajn.“

Zatajil se mi dech, když si Laurie přitáhla Amber k sobě. Amber byla v obličejí tak bledá, že už jsem se obávala nejhoršího. Protože Laurie už nestihla zavřít dveře, následovala jsem je a udělala to místo ní. Amber se před záchodem sesula do kolen. Celá se zkroutila, dávala do mísy a povážlivě se kymácela. Do nosu mě okamžitě udeřil nakyslý zápach a já se otřásla.

„V pohodě, všechno bude oukej,“ šeptala Laurie nepřetržitě, a ačkoliv se jí ve tváři zračil strach, zněla naprosto klidně. Amber pořád zvracela a Laurie jí držela vlasy a hladila ji po zádech.

„Dojdu pro vodu,“ řekla jsem, když se podle všeho přehnaly nejhorší návaly a Amber si otřela pusou.

„V horní policiče je kelímek na čištění zubů,“ zamumlala Laurie, aniž by se na mě podívala.

Postavila jsem se na špičky a nahmatala ho. Zatímco jsem kelímek napouštěla vodou, slyšela jsem, jak Amber tiše vzlyká.

„Proč to tak bolí?“ vypravila ze sebe a mně na pažích naskočila husí kůže. Spíš blábolila, než že by mluvila, načež se sesunula k okraji vany. Trásla se po celém těle. Podala jsem Laurie vodu, zmáčkla splachování, a pak jsem se posadila vedle ní.